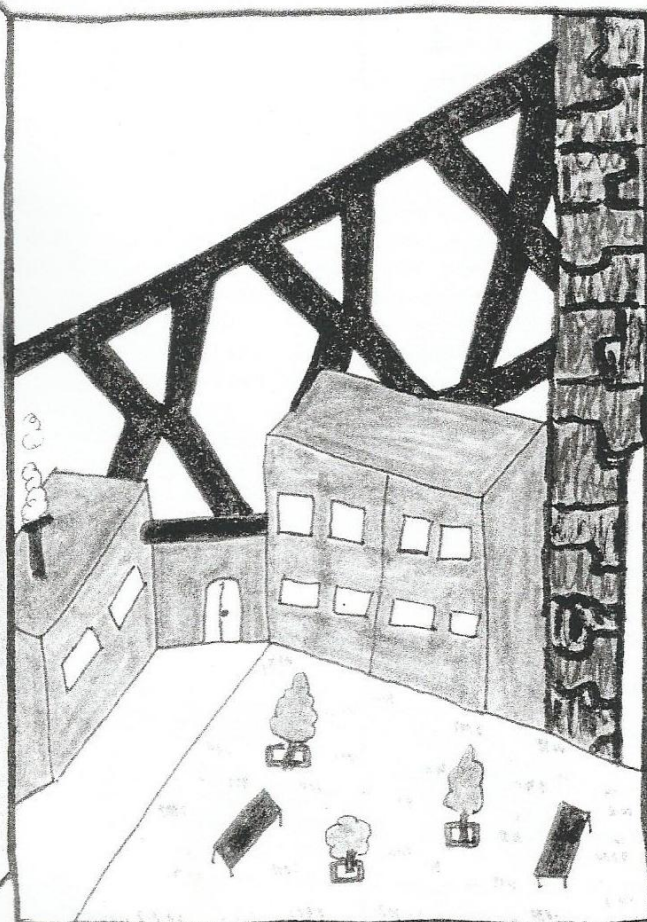

A FIESTRA

I.E.S. ILLA DE SAN SIMÓN

CURSO 2003-2004

DO

ILLA

SARA DONOSO 3^ªA

Xa estou aquí!

OLA!

Amig@s, unha vez máis acudo a esta cita
que teño convosco e á que espero non faltar
por moitos anos. Esta viaxe ata as vosas
mans foi doada porque a axuda foi moita e
eu son o froito do esforzo colectivo, do cal
todos/as nos felicitamos.

Si, xa é hora de que o curso vaia rematando;
estamos cans@s, non tanto polo traballo
nas aulas (que ben duro que foi) como por
estarmos fartos de ver tantos mortos
inocentes pola sen razón do terrorismo e as
guerras. Ah!, por certo, aledámonos polo
regreso das tropas de Iraq. Tamén estamos
enfasiados de ver **tantas mortas, vítimas
da violencia doméstica.**

Non máis asasinatos!

Paz e solidariedade en todo o mundo!

Gracias a todos/as os/as que fixestes
posíbel esta Fiestra do Illa.

A FIESTRA DO ILLA

Esta *Fiestra do Illa*
fixérona

Claudia Villar
Xoel Leirós
Daniel Pereira
Ana Orge
Sara Carballo
Aitor Carrodegua
Lucía González
Beatriz Montes
David González
Martín Fernández
Yeray López
Miguel Lamas
Ángel Maquieira
Manuel Ferreira
Ángela López
Carlos Amoedo
Xacobe González
Nuria Guardiola
Sonia Gamallo
Uxío Pazos
Alberto Montenegro
Alberto Platero
Elvira López
Gloria Iglesias
Ana Bugallo
Roberto Darriba
Modesto Campos
Generoso Muíños
Domingo Salinas
Alicia Martínez
Carolina Durán
Javier Iglesias
Xaime Lago
Antonia Pache
Marta
María José
ENL

DE MARIÑEIRO E HEROES

Vías de auga,
velas rotas,
o demo ceibo na barra
fuxen pra terra as gaivotas
e choran nenos en Corme,
e a nai que ten moitos fillos
non sei como sono dorme...

Noriega Varela: *Do Ermo.*

Como Corme, Galicia toda é ribeira insomne, ribeira en pranto pola morte dos dez mariñeiros do Bahía. Regresaban despois de marear no país vasco e o mar da Costa da Morte pagoulles como sabe o favor que lles debía: o de teren recollido das súas augas, mesmo coas mans, o fuel do Prestige; nin siquiera deste mar se comprende tal ignominia. Da loita contra o fuel do Prestige viñera falarnos ó "Illa de San Simón" Hermindo Castro Veira, o patrón do Bahía, requerido polo Equipo de Normalización Lingüística. Foi un testemuño inesquecible, como cabía esperar dun home que se implicou ata as cellas naquela causa e o alumnado escoitouno cun silencio reverencial e obsequiuono co máis sonoro aplauso que se tributou a ninguén neste centro. Non foi casual, antes ca aquí xa sucedera algo semellante en Arcachon, na Bretaña francesa, a onde Hermindo acudira en compañía doutros representantes da confraría de Vigo para explicarlles ós mariñeiros bretóns o que se lles aveciñaba e como tiñan que evitalo. Sabía de que falaba, cerqueiro e tripulación sinistrados lideraran a loita contra a marea negra; por iso a traxedia é maior, que de heroes non andamos sobrados.

X. Alberto Platero

Apoallado de tempo

Asulagado de humidades dunha idade que desaparece,
esculcando ventos pasados que me arrefrían os osos,
entumecido por anos que pingan cara a terra que me chama;
espero a enxurrada final que me arraste.

Chove con esperanza de primaveira inqueda
con forza de terra eternamente fértil.
Mais eu, brétima de morte, estou canso,
busco repouso tépedo como poalla de verán.

Coma neboeiro de atlántico horizonte,
mina de auga silandeira sobre laxes esquecidas.
Camiño, sen máis pasado que o presente,
sen máis futuro que o desengano

Serei xiada inútil sobre ricas lareiras e finos gabáns,
Folerpa detrás de ventás quecidas
Poza de recordos esquecidos
Serei ren, fervenza de amor esquecido.

Serei
máis do que quixen ser.

Purmardeiras

DÍA DAS LETRAS GALEGAS

XAQUÍN LORENZO

"XOCAS"

Este ano o Día das Letras Galegas está dedicado a Xaquín Lorenzo Fernández, coñecido entre nós como "Xocas".

Natural de Ourense, naceu o 23 de xuño de 1907. Na súa localidade natal estuda Educación Primaria e Bacharelato. Cursa estudos superiores de Filosofía e Letras (sección Historia) primeiro en Santiago e logo en Zaragoza.

Con tan só 16 anos apunta xa a súa afección pola etnografía galega, pois cunhas táboas vellas constrúe un carro. Amosoulle esta maqueta ao profesor Florentino López Cuevillas, que conduciu os primeiros pasos de Xocas na investigación e o que o puxo en contacto con intelectuais galeguistas como Vicente Risco ou Otero Pedrayo (este último foi o seu mestre no instituto). É así como se incorpora ao Grupo Nós colaborando na revista do mesmo nome. Xocas sería un dos encargados da montaxe do Museo Etnográfico que desapareceu coa dictadura de Franco. Tamén foi membro do Seminario de Estudos Galegos (ao que accede cun estudo sobre o carro), da Real Academia Galega e presidiu o Padroado do Museo do Pobo Galego.

A vida de Xocas xira arredor de tres eixes. O primeiro: o ensino, durante 43 anos

impartiu clases de Xeografía e Historia. O segundo: a investigación a pé de campo da etnografía e a arqueoloxía galegas, facendo os seus propios debuxos, fotos ou maquetas dos elementos que ía catalogando. O terceiro: a vinculación activa coa cultura galega, pertence á vella escola do galeguismo culturalista.

Xaquín Lorenzo chega tamén a coñecer moi directamente a escrita dos clásicos galegos e portugueses gracias á influencia do seu pai e á ferida de guerra durante a contenda civil en España, o que o obriga a permanecer unha temporada na cama.

Xocas publicou máis de 130 artigos ou libros, só ou en colaboración con outros intelectuais. A publicación da maior parte destas obras fíxoa en revistas científicas de Galicia, Portugal e Arxentina.

Entre a súa obra destacamos: o libro "Etnografía. Cultura material", que conforma o volume II da *Historia de Galicia* dirixida por Otero Pedrayo;

O pastoreo na serra de Leboreiro; Vellas artes de pesca no río Miño; A casa; Distribución dos xugos na Galiza; Metamorfosis dunha casa galega; Cantigueiro popular da Limia Baixa; A terra; O mar e os ríos; Os oficios ...

Todo o seu prolífico e inxente labor estivo recompensado polas ducias de premios e distincións que recibiu en vida: Encomenda de Alfonso X "O Sabio" polo seu traballo na docencia; en 1984 a Medalla de Ouro de Castelao; presidente do Padroado Pedrón de Ouro, ... pero a súa maior contribución foi a de abrir o camiño na investigación científica da cultura e da historia de Galicia para afondar nas súas raíces, avivando a súa idiosincrasia e fortalecendo a súa identidade como pobo.

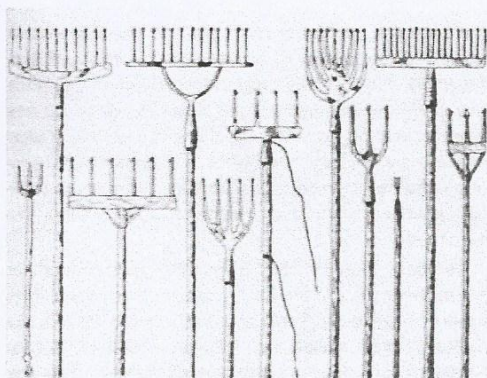
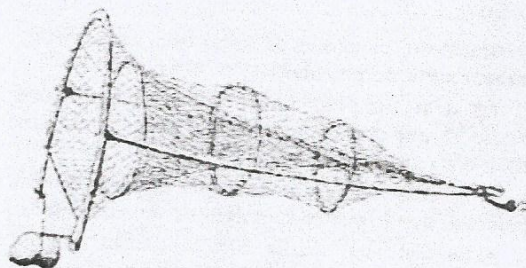
Morre na súa casa de Facós, en Lobeira o 22 de xullo de 1989. É trasladado a Ourense e entérrase no cemiterio de San Francisco.

ASÍ ESCRIBÍA E DEBUXABA

"Otero quería erguer aos galegos e dar-lles unha dimensión universal. Quería que tivesen unha personalidade. Mire vostede, eu aprendín deles unha cousa, unha esperiencia que me ten valido de moito e que me ten producido moitas satisfaccións. Ás veces diante dunha paisaxe, eu poño-me a contempla-la. Vexo árbores, vexo regatos, vexo verde, vexo as nuvens no ceu, escoito o cantar dos paxaros... pero deseguida dou-me conta dunha cousa, de que aquela paisaxe non é mais que unha parte da paisaxe: que a outra parte son eu mesmo. Que eu, espectador, formo parte desa paisaxe. Hai intres incluso, en que sinto o que para min é en realidade a verdadeira definición de saudade. Sinto algo así, como a necesidade de anular-me, de fundir-me na paisaxe. Cecaís esto, teña algo de herencia dun vello panteísmo galego".

Para saber máis:

- www.diadasletrasgalegas.com
- www.museodopobo.es
- www.bvg.esLetrasGalegas2004
- <http://centros.edu.xunta.es/iesaslagoas>

«Os campesiños de Galicia teñen máis dor da súa facenda ca de si mesmos; de ahí, e trátase dun fenómeno xeral nos pobos pastores, que os mellores camiños son os feitos con intención de dar paso ó gado.

Cando un campesiño vai a algures, aproveita, como é lóxico, o camiño; mais se este dá algún rodeo, axiña o deixa e bota polo monte en procura de atallar; indo co seu gado, non o fai endexamais, senón que segue por onde lle sexa ó gado máis xeitoso o camiño.»

O NOSO XARDÍN

O xardín do noso Instituto comeza a ser unha realidade.

Partimos dun espazo sen acondicionar e ermo, mais pouco e pouco imos conseguindo algo: temos plantadas máis de 175 especies, hai bancos de pedra para poder sentar, temos unha fonte para refrescarnos e o mellor de todo... iaínda estamos comezando!.

Todo isto é froito dun esforzo colectivo que, capitaneado polos profesores Alejandro e Alicia implica a todo o alumnado. Cremos que é un bo argumento para concienciar os alumnos e alumnas no respecto á natureza,

servíndolles como mostra do traballo que supón o coidado da mesma: limpeza, abonado, regos periódicos, replantación das especies que non prenden,...

A plantación comezouse a facer o ano 2001, proseguindo o labor nos seguintes anos. Así, temos plantadas as seguintes especies:

Pitosporos, melias, liquidámbar, acivros, cedros, bidueiros, freixos, érbedos, tuias, arces, castiñeiros, magnolios, ...

Como ilusión non nos falta, pensamos seguir nos anos vindeiros, plantando agora, xa que botamos en falta as flores, arbustos florais.

ONDIÑAS VEÑEN, ONDIÑAS VEÑEN,...

1º A

1º B

Día das Letras Galegas

PRIMEIRO PREMIO DO V
CERTAME DE RELATO CURTO

“Pulxencia” de Claudia Villar Conde

PULXENCIA

Era un día deses no que o solíño se mete nos ósos e dá unha caloríña que sentes ganas de quedar a “pasmala”. Pero hoxe propúxenme ir dar un paseo para adelgazar. E cal foi a miña sorpresa ao ver o máis fermoso ser que podía haber no mundo, sofisticado, elegante, glamoroso. ¡Un escaravello peloteiro!

Eu son Pulxencia da Encarnación, dos pulgóns de toda a vida. Os meus pais teñen moito status na vila e loxicamente, cando se decataron de que a súa filla, e dicir, eu, quería ser o que eles pensaban que era unha deshonra, botaron a chorar, pero a decisión xa estaba tomada, “eu quería converterme nun escaravello peloteiro”.

Entón comecei a miña preparación, púxenme a comer coma unha tola, para ser moi grande, pero con iso só conseguín ser unha pulga obesa. Despois decateime que non tiña forza suficiente coma para cargar coas bólas de esterco, entón púxenme a facer pesas, pero só conseguín ser unha pulga obesa con moito músculo. Nese instante, no que me vin no espello, deime por vencida. Aí foi onde entrei nunha forte depresión, da que logrei saír gracias á nova que lin nun xornal. Decía que ía comezar “O gran pulgado”, un concurso no que algunhas pulgas e pulgóns conviven nunha casa, e decidín presentarme. Ao chegar ás oficinas de selección, fixéronme un test de personalidade, e o psicólogo díxome que tiña moi malas pulgas e que o meu carácter emocional non me permitía entrar na casa.

Eu saín do estudo de gravación, de novo deprimida, cando vin un cartel que poñía:

BÚSCASE DOMADOR DE LEÓNS
PARA TRABALLAR NO :
“CIRCO DA LÚA”

Entón unha luz acendeuse na miña cachola, aínda que era un circo de homes podía valer. Fun solicitar unha proba. Cando o xefe do circo me veu, botouse a rir e, sinceramente, sentínme ofendida; díxome que volvera ao can do que viñera. ¡Ai si, fun ao xulgado e denuncieino!, e ao final, ¡vaia se me deixou facer a proba! E, ao comprobar que os leóns me facían caso, non tivo mais remedio ca contratarme. Ti sabes o orgullo que sentín eu e mais a miña familia ao ver o cartel no que eu, Pulxencia da Encarnación, era a nova domadora do circo da Lúa. O debut foi boísimo, a xente matouse a aplaudir e o éxito acompañounos durante longos meses. Ata que, co paso do tempo, o meu instinto voltou e decateime de que o meu lugar non era diante dos leóns, como eu pensara, senón no medio do seu pelo, e iso foi o que fixen. Formei a miña familia entre o pelo do león máis fero do circo. El coidaba de min e dos meus e nos tratamos de non molestalo demasiado, cando o facemos xa el se encarga de pornos no noso lugar coas súas gadoupas... Por fin logrei a vida que eu en realidade desexaba.

Día das Letras Galegas

SEGUNDO PREMIO DO V
CERTAME DE RELATO CURTO

“Ventos de guerra” de Xoel Leirós Veiga

Corría o ano 238 A.C., e os romanos tiñan soños de gloria e ganas de morte.

Cartago, a maior e máis gloriosa civilización do seu tempo era desafiada por Roma.

Por aqueles tempo, outra civilización víase involucrada nunha guerra sen cuartel, que pouco a pouco os separaba entre eles e os dividía en dous bandos. Xurdían dous bandos, mais unha nova civilización, pouco desenvolvida, pero de espírito guerreiro, nacía.

Aqueles valentes pobos eran os Iberos, habitantes da antiga Hispania.

Esta historia transcorre antano, moito antes das Guerras Púnicas e das conquistas de Aníbal.

Todo comeza nunha cidade ibera, de nome Nagunto.....O seu ancián xefe, acaba de morrer..... O seu nome era Ditalco, e dous líderes, Culcas e Indortes disputan entre eles o poder e o control da cidade.

Indortes era o máis novo dos dous, listo, intelixente coma un raposo e extravertido. A súa cara era ampla e ancha, endurecida e máis ben pouco curtida, simpática e de expresión tranquila coma unha paraxe natural. Con testa ampla e pouco engurrada, lisa coma unha folla de papel virxe; os seus ollos expresaban serenidade e tenrura, cunha cor negra escura e brillante. O nariz tíñao recto. A súa boca era non moi grande pero firme, bicuda e extremadamente faladora. Co pescozo non moi curtido aínda polo pouco adestramento, mais elegante e un pouco longo. Cos dentes amarelados pero aliñados. Era de meixelas vermellas e repoludas. As cellas eras espesas, as orellas grandes e redondas como rosquillas; de cor morena, cabelos algo abandonados e con curtos rizos; mans fortes e grosas, pernas robustas; de aspecto xeral atlético, pero non moi corpulento.

Culcas era máis vello ca Indortes, menos intelixente aínda que tamén extravertido, pero extremadamente desapiadado e vingativo. Tiña a faciana ancha, gordecha e algo cadrada, cos trazos marcados, dura, castigada e moi curtida polas batallas; tiña unha fenda na meixela dereita. De ollos negros como o acíbeche, nerviosos, todo o contrario de tenros; co nariz ancho e torto, boca grande, pescozo curto e groso, nada elegante; os dentes tortos e amarelados coma os dos lobos. As meixelas eran repoludas, gordechadas e, destacaba nelas a fenda da dereita. As cellas, se cabe, máis espesas que as de Indortes, grosas, moi grosas. Orellas pequenas e cortadas, cabelos abandonados, noxentos, sucios, graxentos e guedelludos. Mans moi grosas e rudas, pernas arqueadas e de aspecto xeral máis gordo que atlético, aínda que, cos músculos moi marcados.

Nota: Este xurado quere sinalar que o relato Ventos de guerra, tanto pola rigorosidade como pola calidade, merecería ser publicado na súa totalidade, mais xa que foi galardoado con un terceiro premio na campaña “Entre nós, en galego” ten xa garantida a súa edición no volume correspondente da Consellería de Educación. Nós, por razóns de espazo só presentamos as primeiras liñas.

Día das Letras Galegas

TERCEIRO PREMIO DO V
CERTAME DE RELATO CURTO

“O enfado das letras” de Daniel Pereira Cadilla

O ENFADO DAS LETRAS

Pepiño estaba enfermo na cama e como se aburría quixo ler un conto, pero cando o foi abrir, levou unha gran sorpresa: o conto estaba en branco, non tiña letras nin palabras escritas.

Pipiño chamou pola súa nai para que lle explicara o que estaba a pasar. Esta non entendía nada e deulle outro conto ao neno, pero,... tamén estaba en branco; empezaron a abrir todos os contos da casa e ningún tiña nada escrito.

Ninguén entendía o que estaba pasando, todos os libros do mundo estaban en branco .

Xa ninguén tiña historias que contar, nin debuxos que ver nos libros, porque os debuxos tamén desapareceran.

Os pais xa non lles podían ler contos ós seus fillos pequenos para que durmieran. Os nenos pequenos non ían coñecer a Brancaneves, nin o Soldadiño de chumbo, nin a Carapuchiña Vermella, nin o Gato con botas,...

Outros nenos estaban contentos porque tamén desapareceran as letras dos libros de matemáticas, dos de lingua, dos de historia,... e así non tiñan que ir ao colexio.

Ao pouco tempo o mundo era diferente porque toda a xente se volveu burra e sen imaxinación. Ninguén estudaba nin investigaba nada.

Os maiores empezaron as pescudas e descubriron que todas as palabras e as letras dos libros escaparan porque os nenos xa non lles facían caso. Dicían que aos nenos non lles gustaba ler, que preferían xogar cos videoxogos ou co ordenador, que non querían os libros e que os tiñan esquecido nos cantos e que por iso decidiran marchar para outro lugar onde lles fixeran caso.

Os pais pedíanlles ás letras que voltasen porque senón os nenos serían ignorantes e tristes xa que non coñecerían as historias que se gardan nos libros, a imaxinación dos escritores e todo o que pasaba no mundo.

As letras decidiron volver, pero só se os nenos prometían ler máis e non xogar tanto cos videoxogos e co ordenador. Os nenos estiveron de acordo e comprometéronse a que a partir de agora ían ler moito.

Por fin os libros volveron estar escritos e os nenos podemos ler historias fantásticas como a de Harry Potter ou a do Señor dos aneis e moitos outros libros marabillosos.

¡ IMOS AO TEATRO! ¡ARRIBA O TELÓN!

Este curso os alumnos de Comunicación Oral de 2º da ESO coa participación de alumnos de 3º, fixemos a representación da peza: O FUNERAL DA RAPOSA

Eliximos un esquema argumental e escribimos un guión. Fixemos os decorados. Confeccionamos o vestiario e o equipamento coa participación dos alumnos de Diversificación Curricular. Eliximos unha selección musical e gravamos efectos e sons no ordenador.

Un grupo de 3º puxo a banda sonora en directo para a parte da obra referida aos funerais.

Representamos no Multiusos da Xunqueira para todo Instituto. Fomos invitados ao IES Álvaro Cunqueiro en Vigo, onde vivimos unha experiencia moi enriquecedora. O Concello invitounos a participar na programación da semana das letras galegas.

Fomos facendo fotografías para recoller testemuñas de todo o traballo e fixemos a páxina Web explicando todos os procesos e pasos que fomos seguindo ata chegar á creación e representación da obra

Na elaboración de todo este traballo colaboraron os seguintes Departamentos: Departamento de Normalización Lingüística, Departamento de Música, Departamento de Tecnoloxía, Departamento de Física e Química, Departamento de Lingua Castelá. A profesora de Francés, Toñi, suxeríunos o nome do grupo.

¡ O grupo de teatro do instituto xa ten nome! Somos: ¡A COCA DO ILLA!

Breve sinopse do esquema argumental elixido:

“O funeral da raposa” pequeno conto-fábula de Gianni Rodari do Libro dos Errores.

Unha raposa tirábase no medio dun campo de millo facéndose a morta. Cando as galiñas e o galo pasan por alí e se atopan con ela, deciden facerlle un funeral con todos os honores.

A raposa aproveita este momento e, cando a van enterrar, levántase e pápaos a todos.

A noticia estendese de galiñeiro en galiñeiro, e todos quedan conmovidos polo acontecido...pero como as galiñas non teñen memoria, a raposa volve repetir a mesma operación, despois de deixar pasar un tempo no que estas o esquecen; e, así, pasa a vida comendo galiñas sen necesidade cambiar de estratexia.

Conclusión: *Quen faga coma as galiñas, xa sabe que futuro lle espera... polo que máis lle valerá espertar a memoria e aprender dos erros.*

NÓS OPINAMOS, E TI... ¿QUE DIS?

ENSAIO SOBRE A RUTINA

Chamamos rutina ao feito de repetir os actos de maneira periódica e sistemática. Na maior parte dos casos, cando falamos de rutina, asociámolo con algo negativo. Por exemplo, cando alguén volve de vacacións exclama: "¡ E agora volver á rutina de sempre !".

Así, fronte ao estado ideal que sería estar de vacacións, colócase o aburrimiento da rutina. Pero o certo é que a rutina ten os seus aspectos positivos. A repetición diaria, semanal, mensual ... das nosas actividades cotiás proporcionánnos algo que valoramos moi positivamente: a seguridade.

Canto máis rutineira é a nosa vida menos sobresaltos, menos situacións inesperadas se van producir. Deste xeito redúcese o risco. A rutina proporcionánnos tranquilidade, por iso as persoas teñen un horario, mercan sempre nas mesmas tendas, van sempre aos mesmos sitios, ... porque é unha forma de controlar o que pode pasar sen necesidade de pensar ou tomar decisións sobre a marcha.

A alternativa sería vivir sen horarios, visitar continuamente lugares novos, facer en cada intre cousas distintas. Iso leva aparelado que non saberíamos onde durmiríamos cada día, onde comeríamos, ... Sen dúbida, sería moito máis divertido pero tamén máis estresante. Se colocasemos nun extremo a rutina e no lado oposto a aventura, a maioría das persoas posicionaríanse nun punto intermedio. Uns máis preto da aventura e outros máis próximos á rutina.

Ana Orge

A LECTURA

A lectura, hoxe en día, é unha afección que moi poucas persoas teñen. Os mozos prefiren ver a televisión, xogar coa consola ou co ordenador, na vez de coller un libro e pórse a ler.

Penso que a xuventude destes tempos, é unha xuventude desinteresada polos temas da actualidade. ¿Cantos mozos ven o telexornal ou len o xornal todos os días?.

Para os mozos é interesante ler porque desenvolve a imaxinación e é un xeito de entretenemento. Por outra banda, a lectura é un cultivo de sabedoría porque gracias a

ela, podes expresarte mellor, redactar de forma máis correcta e aprender moitas cousas sen decatarte.

Todos os libros, sexan do tipo que sexan, sempre che ensinan algo novo.

Seguramente, a maioría dos mozos cren que ler un libro é aburrido e que non aporta nada aos seus coñecementos. Pois están moi equivocados. Cando unha persoa atopa un libro do seu agrado, boten o programa que boten na televisión, sempre vai a escoller o libro antes que a televisión. A razón é que o libro deixa que voar libre a túa imaxinación.

Sara Carballo

A SOCIEDADE NORTEAMERICANA

Vou dar a miña opinión sobre un tema que sempre está de actualidade, a sociedade estadounidense. Para min só hai unha palabra capaz de definilos e a palabra é "hipocrisía". Teño motivos para pensar isto e son os seguintes:

¿Como á mamila dunha muller durante unha actuación se lle dá tanta importancia e por ese motivo se levanta unha corrente de censura? Pois que eu saiba, EE.UU. é o maior produtor de películas "X" do mundo, así que, aquí estanse contradicindo.

Outro motivo, é o das torturas aplicadas aos presos iraquís nos cárceres baixo a súa administración ou o trato aos prisioneiros de Guantánamo, por exemplo. ¿Non asinou EE.UU. a Declaración Universal dos Dereitos Humanos?, que violen esta declaración promovendo unha guerra ilegal está moi mal, pero o que están facendo agora non ten perdón; van de salvadores e de país modelo, coas súas liberdades, as súas oportunidades (o soño americano) ... e mira o que están facendo.

Por iso, opino que en EE.UU. o que sobra é hipocrisía; veñen con ese "rollo" salvador e de país superior e para min son a escoura do planeta e o mal deste mundo, claro que, non todos os estadounidenses son así, ao igual que non todos os iraquís son terroristas.

Aitor Carrodegas

A FESTA DA COCA

A orixe desta festa redondelá é un antiga lenda. Esta lenda conta a historia dun dragón que apareceu entre as augas e levou as mulleres máis fermosas da aldea á Illa de San Simón. Os homes colleron as súas espadas, foron tras del, déronlle morte e recuperaron as mulleres.

Esta festa celébrase todos os anos despois de Pascua, coincidindo coa celebración relixiosa do "Corpus Christi".

Un dragón (a coca) percorre as rúas redondelás sobre un carro de rodas, abrindo e pechando a boca ante a mirada pasmada dalgúns nenos. Outros, os máis atrevidos, métese na súa barriga e aí son transportados durante uns metros. Por outro lado, os mozos da vila bailan unidos entre si por espadas.

O dragón representa a forza, pero tamén a derrota: hoxe é un "boneco" que se pode levar onde sexa e incluso os máis pequenos xogan subíndose encima.

Os homes, coa súa roupa branca, representan a valentía, o triunfo, o poder ... Por iso, desfilan maxestosamente coa procesión relixiosa sobre as alfombras de flores.

Nestes días os homes que bailan na "danza de espadas" xa empezaron a ensaiar para ter todo a punto.

Para uns é unha tradición porque se celebra dende hai anos; para outros é un costume, coa "coca" comezan as festas do verán; en cambio para outros é a representación dunha lenda...

Sexa como sexa, é bonito velo todos os anos e escoitar o son da gaita e das castañolas durante o baile, presidido pola coca.

Lucía González

A CONVERSA DE EDUCACIÓN SEXUAL QUE OS PAIS DEBERÍAN TER COS SEUS FILLOS

Os pais deberían contestar a todas e a cada unha das preguntas que os seus fillos lles fagan sobre calquera tema, incluíndo o da sexualidade, de forma sincera e aberta e atendendo á idade do neno.

Cando somos pequenos comezamos con preguntas do tipo de: "de onde veñen os nenos e como nacen", sexan estas ou outras preguntas, os nenos deberían obter unha resposta clara e comprensible, cousa que non sempre é así.

Cando as nenas teñen arredor de dez anos, os pais deberían explicarlles todos os cambios que se están producindo no seu corpo, tanto por fóra como por dentro. Naturalmente os cambios que as nenas sobren por fóra nótanos; pero os que se están producindo no seu interior, non, así que necesitan unha explicación.

Ó igual que as nenas, os nenos tamén sufrirán cambios, aínda que non tan notables como elas.

Máis tarde, na adolescencia, os pais deberían explicarlles o tema do sexo. Contarlles dunha maneira sincera e clara, todo o relacionado co sexo, falándolles de que é algo natural e moi belo, que cumpre un papel moi importante en toda relación; e tamén da necesaria e imprescindible utilización de medidas anticonceptivas.

Todo isto queda algo lonxe da realidade, xa que aínda entre pais e fillos segue habendo certa vergoña ó falar do tema, aínda que non tanta como antigamente.

Beatriz Montes

GUERRA DE IRAQ

A pregunta do momento ¿Onde están?.

Por desgraza neste mundo de agora non coñecemos o que é o diálogo, só coñecemos as verbas: pobreza e riqueza.

Despois de tantos anos e os avances que neste mundo hai, a nosa intelixencia non cambiou o máis mínimo respecto aos primeiros cavernícolas do mundo, a non ser que antes se loitaba por un territorio e por comida, e agora lóitase ¿polo benestar civil? ¿por unhas armas? ¿pola liberdade?.

¡PARVADAS!

Se realmente hai algo polo que se loita agora mesmo é por riqueza, e esta guerra non é unha excepción.

Supúñase que nesta guerra só se ían buscar unhas "armas" hipoteticamente agachadas en Iraq e despois de tanto tempo como leva EE.UU. no país non se atopou rastro delas, pero ¿xa está?, ¿séguense buscando?

NA MIÑA OPINIÓN,

ese país que busca a liberdade dos seus cidadáns ante todo, é o peor clasificado neste campo chamado "liberdade" pois, acaso non comezou esta guerra pola gran fonte de petróleo que é Iraq, porque non hai riqueza que valla sen petróleo, que imos dicir... pobreza, no só material senón e, ante todo, humana. Si, pobreza humana, tantos anos hai que comezou esta guerra en busca da liberdade que realmente nos fai dicir ¿están dando eles exemplo desta hipotética liberdade?.

Os EE.UU. seguen causando mortos cada día, pois aínda que moita xente non o crea así, eles aínda están buscando ... mais,...

nesta guerra só atopamos a maior pobreza.

David González

1º C

4º D.C.

EU ESCRIBO, TI ESCRIBES, ELA ESCRIBE,...

"INUNDACIÓN" por Martín Fernández

Xa estaba a punto de rematar, cando de súpeto, empezouse a inundar a pista. A carreira suspendeuse. Todo acontecía pola culpa de Migueliño que botaba miles e miles de pingas de suor que saían polos seus pequeniños poros.

O profesor de ximnasia enviouno para casa. Polo camiño, Migueliño ía deixando a rúa mollada, coma se fose un caracol. Horas máis tarde, toda a cidade estaba inundada; seus pais xa non sabían que facer, intentárono todo: enxugalo co secador, escorrelo coma se fose un trapo, pero nada funcionaba. Despois de moito matinar, ocorréuselles a solución: tragar unhas esponxas. Foi correndo ao baño e papouna sen pensar nas consecuencias.

Coma se fose unha roda pinchada quedou reducido á metade do que era. Os seus pais aledáronse moito: xa non cichaba auga e por fin podería comer lentellas para medrar canto antes.

"MAR DESCONTENTO" por Yeray López

Cando o sol amence
O mar xa está esperto
Esperando recibir
Algo que o poña contento.

Porque agora está triste
Porque xa non está ledo
Por culpa do "Prestige"
Que o deixou descontento.

Porque a vida morreu
Matando traballo,
Calando políticos
Que deberían facer algo.

Menos mal que hai voluntarios
Que traballaron quitando fuel
Admirados pola fermosura das praias
Que agora se deixan ver.

Pero non todo é tristura
Que tamén hai amores
Coma os do Príncipe e Letizia
Que se casan agora.

"PEDREIRA 2" por Nuria Guardiola

Despois de nove anos largos de dilixente reconstrucción por parte de meu pai, o Pedreira, aquel barco do que vos falara o ano pasado, chegoulle, por fin, o día da botadura. Pero para aquela o meu proxenitor xa sabía tanto de barcos, nomes de pezas e madeiras, coma se dun carpinteiro de ribeira se tratara, feito que sorprendía bastante aos curiosos cando confesaba que nunca oficiara de tal cousa pois era perruqueiro, oficio que aprendera de seu pai. E para seguir demostrando que Iso da herdanza xenética non era bobada ningunha, mencionaba sempre ao seu avó materno, ebanista carpinteiro nunha pequena aldea do nordeste de Francia chamada Yvrench, onde nacera e onde pasara a súa infancia ata os dez anos.

A ocasión para a botadura foi nunha espléndida noite de verán no medio da Ría de Vigo. A cadea de brindes familiares baixo as míticas luces e artificios de Bouzas, abrían, sen lugar a dúbida, un ronsel de aventuras e desventuras que, polo xeral, remataban co cabreo da miña nai: "Paco, xa che dicía eu, de regresar antes... Non, se xa sabía eu que se ía levantar mar... e imira, hai mar de fondo! ¡O que nos faltaba, levántase néboa! E non tes radio...! se pasa algo estamos vendidos... ¡Non, se isto xa o sabía eu, imaldito barco...! Calquera día pasa algo e morremos todos afogados... ¡Ai, onte volví con ese soño que se me repite... ¡E dálle co compás! a min iso do compás non me da confianza ningunha, ¡O compás, o compás...! ¡Vamos, que atrevemento! ¡Es un inconsciente! ¡Quen me mandaría vir!

Logo dunhas cantas peripecias, miña nai rematou por non volver subir ao barco e dáballe carta branca a meu pai para saír a navegar os domingos. Quedaba soa na casa a ler, pois dicía que lle aproveitaba moito mellor que "os sustos e filigranas do teu pai," e que ela non tiña necesidade ningunha de pasar semellantes atafegos e aventuras que, ao seu parecer, non habían de ser menos desatinadas que aquela famosa do barco encantado que Don Quixote lle fixera correr a Sancho.

Aínda que hai que recoñecer que algunha vez teño papado medo navegando co meu pai, eu era unha asidua do barco e, como sempre había quen se apuntaba a estas saídas, o bo ambiente estaba asegurado. Era obrigado levar algo de comer, e de beber, por suposto, sempre viño.

Á volta, se se levantaba vento ou frío, meu pai sacaba a augardente branca ou de herbas, da casa, con moios anos de solera. O regreso era o mellor. Filosofabamos a fondo, convencidos de descubrir grandes verdades e enigmas ao son do ruído do motor diesel de 34 cabalos, a tres cilindros e

dous tempos, cheirando a gasóleo a rabiarse e, a salitre, e a algas que a esas horas imaxinamos máis grandes e escuras baixo o manto cobrizo do solpor.

Recordo un desembarque con moita maraxe nunha das illas das Estelas que rematou coa empanada de congro e coa bola de pan na auga, inservibles para xantar; salváranse as latas e o viño. Tamén recordo unha fructífera sesión de pesca dando a volta á Illa Sur de Cíes pola boca Norte con un mar tremendo; unha emboscada entre a néboa pechada e mar calmo no mes de agosto para chegar á Illa de Ons que rematou, felizmente, cinco horas máis tarde, coa súpeta aparición da praia, coma se dunha aparición se tratara, tal coma predicira meu pai que si confiaba no compás. E como non, lembro a última saída á Illa de San Simón de final azaroso e rocambolesco.

Os últimos días do Pedreira chegaron así, coma quen non quere a cousa, sen avisar. Todo comezara co infarto de meu pai, do cal se repuxera con certa facilidade, e co medo que lle entrara a miña nai, dende aquela, a deixalo saír a navegar

- Pódeche pasar algo, Paco, ese barco no che trae máis que traballo; traballo e mais gastos... ¡Estou farta do barco! ¡Maldito barco!

Coa moral do convalecente, meu pai chamoume un día por teléfono para dicirme que vendía o barco por 250.000 pts., que o vendía barato porque urxía desfacerse del, pois as novas cotas de amarre no porto de Bouzas ían entrar en vigor para o mes seguinte e que a cousa dos cartos disparábase e que miña nai...xa se sabía.

Cinco días despois chamou para dicirme que o vendía por 100.000 pts.. e que se sabía de alguén interesado. Ao día seguinte baixara o prezo a 50.000 e de alí a un par de días máis, volveu chamar para dicirme que o regalaba, se sabía de quen o quería.

Empecei a chamar a algunhas amistades. Un par de amigos foron por alí, pero meu pai veu dicindo que aquel non era un barco para "señoritos de recreo", que o mantemento do mesmo non era cousa doada, que o seu barco só o podía entender el, pois ninguén era quen para de reparalo e de darlle o que precisaba, e que, en tales circunstancias, non ía atopar a quen llo dar.

A decisión estaba tomada, esa fin de semana afundiría o seu barco.

E así foi, trade na man e brocas de 12 mm, cerca da ponte de Rande, a fora-borda do meu irmán ao lado, e pouco a pouco, o Pedreira foi afundindo.

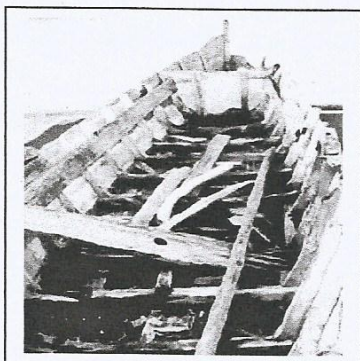
Sabedor da ilegalidade que estaba a cometer, meu pai, antes de saír do barco, collera as vellas zapatillas esfarrapadas que tiña para traballar dentro. Poderían flotar e converterse no obxecto delator, no corpo do delito. ¿A onde vas con iso?- díxeralle a miña nai.

E o Pedreira afundiou, pero non o suficiente. Cando baixou a marea, meu pai comprobou con amargura que o pao da cabina quedara a un escaso metro baixo da auga.

Comezou a non durmir. ¡Como se lle dera por afundir o barco nun sitio de tan pouco calado!, foran os nervios, dicía, e agora...e se pasaba alguén por alí e tropezaba co maldito pao e afundían pola súa culpa...

Os destinos coincidentes, por veces, fixeron que naqueles días a traxedia acontecera nun pequeno estanque cerca do Mediterráneo catalán: o afundimento dunha embarcación chea de xubilados, franceses, ademais, compatriotas del; e alí morreran.

- Ai, teu pai pásase o día pasmado diante da televisión a mirar a noticia esa dos afogados franceses, e non come, non dorme; fálolle e non me contesta... ¡Vai morrer, estase a quedar no chasis! ¡Hai que facer algo! ¡Hai que sacar o barco de alí, custe o que custe!

Dito e feito, por unha contía de 350.000 pts, un par de buzos e un remolcador quitaron o Pedreira para levalo a un desgüace.

Miña nai mandou ir a meu pai ao médico por ver de que lle dera algo para recuperarse.

- Ten vostede que durmir, sexa coma sexa, así que tómese estas pastillas. Ten vostede unha pequena depresión,- dixéralle o médico de cabeceira- e dígame, ¿que lle pasou, algún desgusto?

-Mire, doutor, e que fixen algo moi feo... moi malo, algo que está moi mal, moi mal, algo que non se pode nin se debe facer nunca.

- ¿E eso foi todo o que lle contaches ao médico?- dixéralle a miña nai- Pois con semellante explicación....debiches deixalo ben intrigado... Pensaría que mataches a alguén ou que fixeches calquera barbaridade. Pensaría que... es un depravado; eso, ou un tolo con dobre personalidade...

- ¡Como puiden afundir o meu barco! Un barco que é unha cousa tan bonita...Un barco nunca se debe afundir, iso é algo que non se fai; a iso chámase tamén asasinato... iou suicidio!

ADEUS RÍOS, ADEUS FONTES,...

4º B

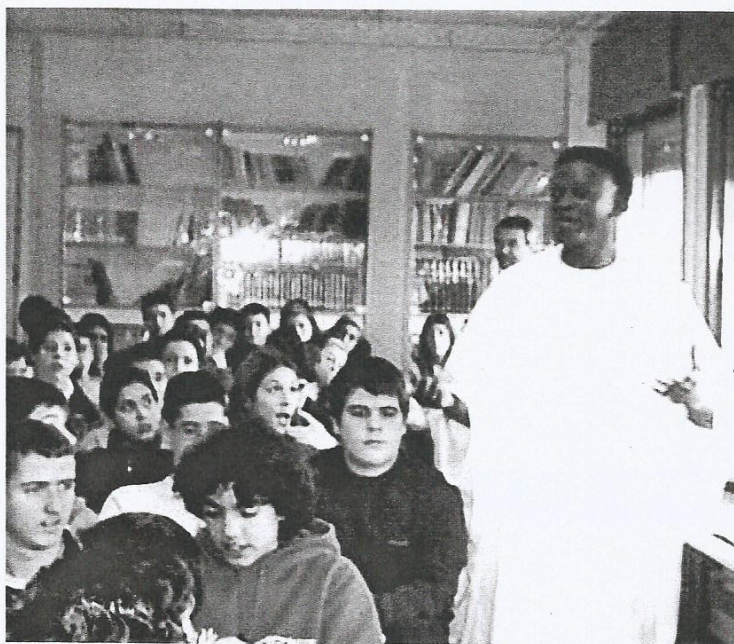

4º A

DESIGUALDADE,... SOLIDARIEDADE,...

Hai uns días veu ao noso instituto un home de Mauritania que pertencía a AIDA (Asociación Imigrantes de África). Chamábase Ibrahim e vivía en Vigo. Contounos que moitos nenos do seu país tiñan que camiñar varios quilómetros para alcanzar a escola, compartir cadernos ata con outros vinte, e o pupitre con cinco e moitas cousas así. Díxonos que lle fixeramos moito caso aos nosos pais e aos mestres, que nos esforzamos máis na escola, porque comparado cos nenos africanos, nós tiñamos moita vantaxe.

Martín Fernández

Ibrahim, un rapaz de Mauritania, deunos unha charla. Tratába de moitas cousas: do seu pobo, do noso, dos inmigrantes... pero o que máis resaltou foi todos eramos iguais, pero que o mundo estaba mal repartido. No seu país moitos pasaban fame e aquí algúns teñen tanta comida que ata lles sobra. Alí os nenos teñen que andar polo menos tres km. para chegar ao colexio e nós imos en autobús.

E se están na rúa e din unha palabrota a un señor que pasa por aí, poden pegarlles e logo lévante á túa casa e cóntanlle a túa nai o que pasou e todos na casa poden castigarte pero se o avó lles di que paren, ti sálvaste, e aquí decimos palabrotas na rúa e non pasa nada de nada.

Miguel Lamas

Ibrahim, un home de cor de Mauritania, veunos dar unha charla moi interesante e divertida a semana pasada. Empezou situando o seu país no mapa político de África. Contounos numerosos costumes da súa terra, por exemplo, o gran respecto cara os anciáns. Despois seguiu a charla contando as dificultades dos nenos para ir á escola e que moitos deles eran obrigados a ir á guerra ou a traballar ao campo.

Xoel Leirós

Eu creo que os negros e os brancos somos todos iguais, a pesar de que algunhas persoas pensen que non, que os negros son inferiores aínda así eu sigo pensando que somos iguais, porque o único que cambia é a cor da pel e a fala. Pode que teñamos un pouco máis de diñeiro, por ser afortunados hai que aproveitalo.

Ángel Maquieira

REFLEXIÓNS SOBRE UN ATENTADO

Onte, día once de marzo do ano 2004, tivo lugar o maior atentado na historia de España e Europa.

Eu decateime ás oito da mañá, a través da radio. Ó principio pensei que se trataba dunha bomba sen consecuencias, pero cando voltei do colexio, deime conta de que 178 persoas morreran.

Levei un impacto tremendo, que foi a maiores cando vin as imaxes na televisión.

Eu estaba nerviosísima e tiven que tomar dúas tilas para que me pasase a angustia.

Un tren estoupaba na estación de "El Pozo" e a medida que ía pasando o tempo o número de vítimas aumentaba e chegou a 200.

Non puiden durmir e case me atragoo coa cea.

Hoxe, no colexio, gardamos un minuto de silencio en sinal de condolencia coas vítimas e os seus familiares.

Estou case seguro de todo de que E.T.A. non puido ser, debido a que me parece demasiado atentado dunhas persoas que tamén viven no noso país.

Manuel Ferreira

Hai moitos medios para solucionar as cousas e non, coma case sempre, utilizando a violencia.

Neste caso ou suceso, faleceron moitas persoas inocentes e podía ser peor se acontecese dentro da estación de Atocha (Madrid). Moitas persoas quedaron sen familiares, cada vez súmanse máis falecidos.

Para os que os viviron de preto foi unha impresión moi forte, ver os restos dos corpos (as cabezas, brazos, pernas...) tirados na vía do ferrocarril, xente desangrándose pola causa da metralha no seu corpo, con brazos e pernas amputados, en cadeiras de rodas, sen un ollo, coa cabeza vendada...

Agora o dano xa está feito, xa ocorreu; pero para a maioría isto só se solucionaría, outra vez, coa violencia. O mellor é dialogar e non usar o terrorismo.

Ángela López

A SANTIAGO VOU,... LIXEIRIÑO,... CAMIÑANDO,...

Algunhas razóns do camiño de Santiago

Algunha vez escoitamos términos como "aprendizaxe significativa", ou "aprendizaxe para a vida", pero ¿que significan estas expresións?. Con estes e parecidos términos trátase de resaltar o importante que é para o alumnado ver a relación dos coñecementos teóricos coas súas inquietudes e coa súa vida. Serán entón para eles coñecementos que teñan significado e importancia.

Estamos nun momento histórico no que a comodidade e certo exceso de protección son características da infancia e da xuventude. Podería ser un intento de dar ós fillos e fillas o que os pais non tiveron ou puideron ter. Podería ser un intento por darlles máis oportunidades na súa formación e no seu lecer. Pero estas boas intencións paternas e maternas poden trocarse nunha mala formación. Pois pode trocarse en comodidade, en non valoración das cousas, ou en apatía, xa que todo vén feito.

Como profesores percibimos estas actitudes no alumnado e tratamos de implantar algún cambio neste sentido. Unha actividade que nesta dirección trata de incidir é o camiño de Santiago, pois pode ser un ámbito de crecemento e madurez polos seguintes motivos:

A preparación do Camiño fixemos que incidira máis no alumnado:

Eles

- Decidiron e acordaron as datas entre eles e logo negociáronas coa dirección do centro.
- Negociaron coa cafetería do instituto o tema das comidas (menú e prezos).
- Fixeron números e fixaron o orzamento, así como o que cada un debía pagar.
- Falaron coa ANPA para ver o tema das axudas.
- Buscaron profesores e adultos acompañantes.

O profesorado e adultos acompañantes

- Prestabamos un asesoramento nos pasos que debían dar.
- Para participar con eles na actividade pedímoslles que aceptasen unhas normas de comportamento que entre todos pactamos.

Durante o camiño:

- Camiñabamos en grupo, aínda que cadaquén ó seu ritmo. Isto facíase parando cada hora e media esperando os que ían diante ata que chegasen os últimos. Axudou isto a aceptar que non é unha carreira e que todos debíamos ceder algo para camiñar xuntos (uns indo un pouco máis de vagar e outros apurando un chisco).
- Aceptar as adversidades, pois aínda que se planifique ben sempre as hai. Neste caso tivemos bo tempo o primeiro fin de semana, pero o venres do segundo choveu a gusto, e tivemos que camiñar mollados. Non é agradable e hai que poñer boa cara ó mal tempo.
- Aínda que todos fixemos o mesmo camiño, cadaquén tiña unhas motivacións propias. Aceptar a diversidade de motivacións (relixiosas, deportivas, culturais, por superación persoal, por estar dos amigos,...) é unha preparación para a diversidade e o respecto que debe reinar na sociedade.
- É unha actividade que favorece o diálogo e o coñecemento. Participamos nunca actividade diferente, en novas situacións, con persoas coas que convivimos nun determinado ámbito (escolar). Isto axúdanos a coñecer mellor as persoas, a romper ideas preconcebidas e a superar diferencias.

Cocusión

Para os pais e para os educadores algunha destas notas penso que poden axudarnos a admitir que educar a alguén non é darlle todo feito, senón que moitas veces é todo o contrario. Educar é acompañar, estar ó lado cando é preciso. Educar a alguén non é ir facéndolle o camiño, solucionarlle sempre os problemas, ou ir diante dicíndolle por onde se debe ir. Dos erros tamén se aprende, e son os erros os que nos axudan a medrar. Cando nos dan todo feito podemos estar condenados a un infantilismo perenne, a ser uns inmaduros de por vida. Será mellor non condenar a ninguén a isto.

Modesto Campos Castro

XA FUN A SANTIAGO!

Estamos en Ano Santo, e como non, no Illa de San Simón tamén queremos gañar o xubileo.

Con esta idea e convicción pómonos en camiño os alumnos de 3º xunto con algúns profesores (Alicia, Modesto, Javier, despois tamén virían Domingo e Daniel, e como non, Ma José, o perexil de todas as salsas).

Sáímos un venres do I.E.S. dispostos a facer un percorrido que comezaba na Catedral de Tui e ,como non, remataba na de Santiago de Compostela.

Cheos de ilusión e algarabía, porque, ó fin e ó cabo, do que se trataba tamén, era de pasalo ben e disfrutar, amén da devoción relixiosa de cada cal, botamos a andar.

Aínda non levabamos moito treito e xa comezou a chover. Atravesar as Gándaras de Budiño foi un purgatorio, aínda que para min o peor estaba por vir, porque iilusa de min! pensaba que estaba en plenas facultades físicas, cando o meu deporte favorito é o "sillon bol" . Pasiño a pasiño chegamos a Porriño e de alí ata Mos onde paramos a comer. Eu xa estaba esgotada e mal sabía que o que ía vir... aínda era máis duro que o xa

camiñado, baixar as costas de Saxamonde foi un suplicio, pero por fin chegamos a Redondela, onde rematamos.

Ó seguinte tiñamos que chegar ata Barro, localidade que fai honra ó seu nome, porque non había un treito que non estivese cheo de lama e de auga. Aí a miña forma física estaba totalmente "*deformada*" estaba tan cansa que só pensaba en chegar de volta á casa, ducharme e deitarme, só me confortaba pensar que ó día seguinte non tiña que camiñar.

Así pasou a semana, tratando de recuperar as forzas e os meus maltreitos pés, porque ó seguinte venres volvíamos poñernos en marcha.

O venres saímos de Barro ata Padrón, eu non sei cantos quilómetros son, só sei que non parou de chover nin un metro dos que camiñamos; tal foi que tivemos que comer nos baixos da casa dunha boa muller que se apiadou de nós ó vernos que iamos como pitiños.

Chegamos ó albergue, eu só pensaba en cambiar a roupa mollada e descansar; pero non contaba coa vitalidade dos rapaces, que máis ben parecía que só eu camiñara, tal era a súa fortaleza que non pararon de brincar e choutar toda a noite, xa que logo son rapaces e están plenos.

No albergue, estaba, entre outros, un peregrino andaluz que levaba percorrido 50.000 km. por unha promesa que fixera cando afundiou o barco no que traballaba e morreran todos os seus compañeiros. O seu camiño remataba en Santiago e xa estivera en Roma, Xerusalén e outros lugares santos do mundo. Iso é fe.

O sábado, aínda que moi cansa, (o xeonllo estábame nas últimas) atopábame máis animada pensando en que era o último día e xa rematabamos.

Saímos de Padrón despois de almorzar e acabar con todos os croissants, magdalenas e zumes da vila. O tempo era soleado o que facilitaba camiñar e, bastante animados, chegamos ó Milladoiro, onde paramos a comer. Arredor das cinco da tarde rematamos en Santiago e cumprimos con todos os ritos dun bo camiñante: visitamos a Catedral, abrazamos ao Apóstolo, escoitamos a Misa do Peregrino con botafumeiro incluído, etc.

O camiño chegaba ao seu fin. Estabamos cansos pero sastifeitos, xa tiñamos a Compostelana, xa ganaramos o xubileo.

Ma Xosé

O NOSO CAMIÑO

O día 27 de febreiro os alumnos de 3º saíron dende Tui para poder gañar o xubileo unha vez que chegaran a Santiago de Compostela. O camiño estaba pensado en catro etapas, unha etapa por día. A primeira foi dende a catedral de Tui ata Redondela. Foi a etapa máis dura, sobre todo, porque era case exclusivamente por estrada. As condicións climáticas tampouco axudaban a aqueles que, coma nós, se dirixían ao sepulcro do Apóstolo.

Na seguinte etapa veu o máis divertido porque esta discorría principalmente por monte e ata o camiñar se facía agradable. Ademais diso o tempo axudounos ese día. Esa etapa finalizaba en Barro, un lugar que non recibiu ese nome porque si. Foi algo que nós mesmos comprobamos.

A terceira etapa tiña como final o albergue de peregrinos de Padrón. Un pequeno albergue moi acolledor onde pasamos a noite, unha noite moi movidiña...

Na catedral de Santiago rematou o noso camiño coa entrega da Compostelana, un diploma que acreditaba que rematáramos o camiño.

Esta foi a experiencia que vivimos os alumnos de 3º durante catro días. Dende aquí convidovos a que visitedes a Catedral de Santiago, en especial este ano santo.

Carlos Amoedo

ACTIVIDADES EXTRAESCOLARES e de PARTICIPACIÓN

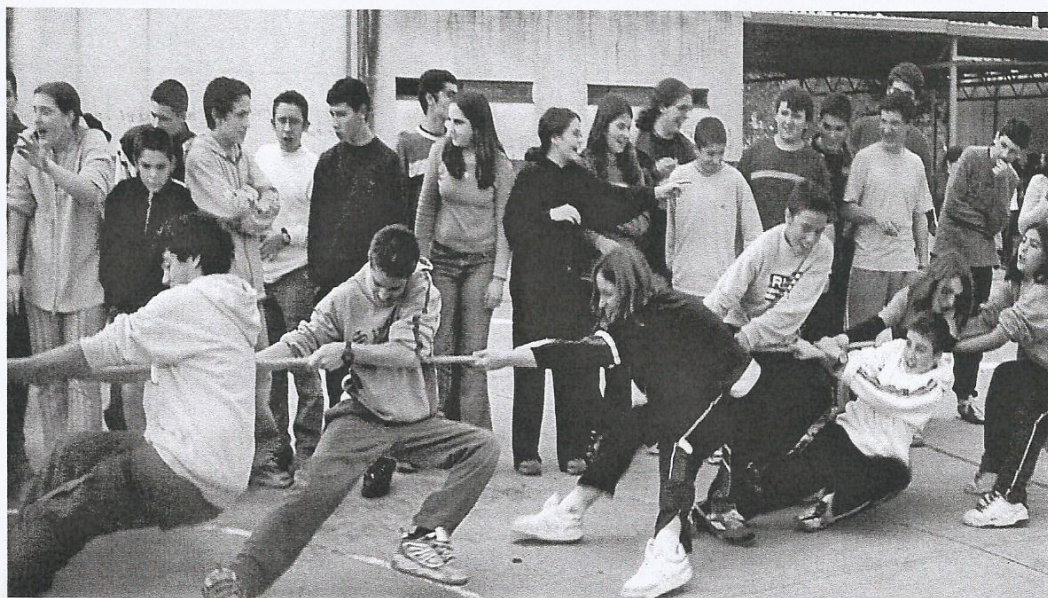
Durante o curso o IES "Illa de San Simón" a través do seu departamento de actividades extraescolares, organiza excursións, saídas didácticas, visitas a exposicións, obras de teatro, etc., xa que de todo se aprende e non só estudando nos libros.

Así, este ano, os alumnos de 1º e de 4º A foron de excursión a Vigo os días 23 e 29 de outubro visitar o museo de arte contemporánea (MARCO) e a exposición de Juan Gris.

Ó teatro fomos varias veces: os 3ºs e os 4ºs a ver a obra "*El diccionario de las maravillas*" ó colexio dos Salesianos o 23 de outubro; e voltamos o 21 de abril para ver "*Entremeses*" de Cervantes e Lope de Rueda, de paso visitamos o Museo de Caixanova.

Outra vez os de 4º volveron ó teatro Caixanova para ver "*Ecos e voces dun tempo e dun país*" o día 11 de novembro e aproveitaron a viaxe para visitar o Museo de Castrelos.

Nesta época outoniza celebramos o magosto, festa popular onde as haxa: castañas asadas, xogos tradicionais e un especial dedicado á gastronomía da época con moitos pratos típicos que fixeron as delicias dos nosos padais.

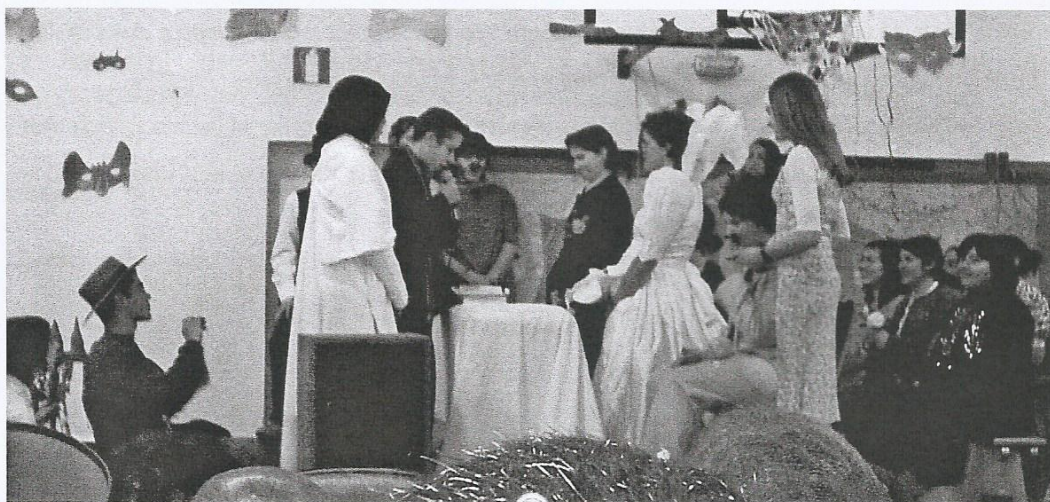
Máis adiante, o día 20 de novembro os nenos de 3º e 4º saíron a Santiago para disfrutar da obra de teatro "*La Celestina*" e o mesmo día tamén visitaron varios museos, o do Pobo Galego, o Centro Galego de Arte Contemporánea, e de paso, a Catedral.

Para rematar o ano, alumnos de 4º e de 3º D.C. fomos o día 12 de decembro a Pontevedra, no teatro vimos a obra "*Malandros*" e visitamos o Museo Provincial.

Xa en abril, o 30, no Multiusos de Redondela, representábase o obra "*O funeral da raposa*" dirixida pola nosa querida profesora Nuria e onde actuaban, maxistralmente por certo, alumnos do noso instituto, e como non, fomos todos a vela e aplaudila.

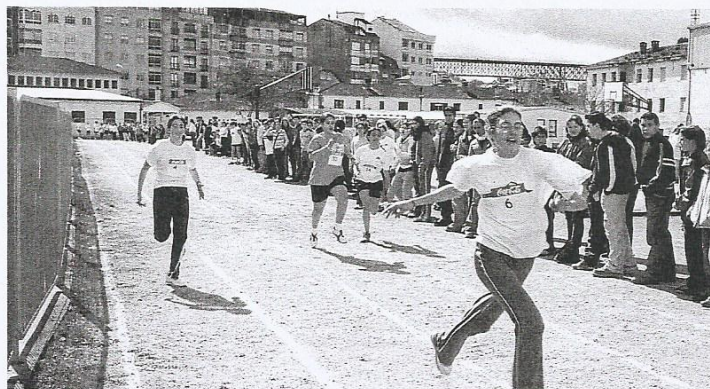
Tamén no Multiusos de Redondela, dentro do programa educativo para o prevención de drogas nos adolescentes "Cinensino", proxectáronse tres películas, os días 30 de outubro, 2 de febreiro e 23 de abril, dirixidas aos alumnos de 2º e relacionadas co tema mencionado.

O 11 de febreiro fomos ó Pazo de Mugartegui en Pontevedra ver a exposición "*Reflexións na memoria da industria conserveira*" que confeccionou Nuria, a nosa profesora de lingua castelá en 2º, e aproveitamos para pasear polo fermoso e restaurado casco vello da cidade.

E, como non, celebramos o entroido: disfraces, premios e moi bo humor. Pero como só de humor non se vive, tamén se fixo un especial de gastronomía de primavera: pratos feitos con produtos da época.

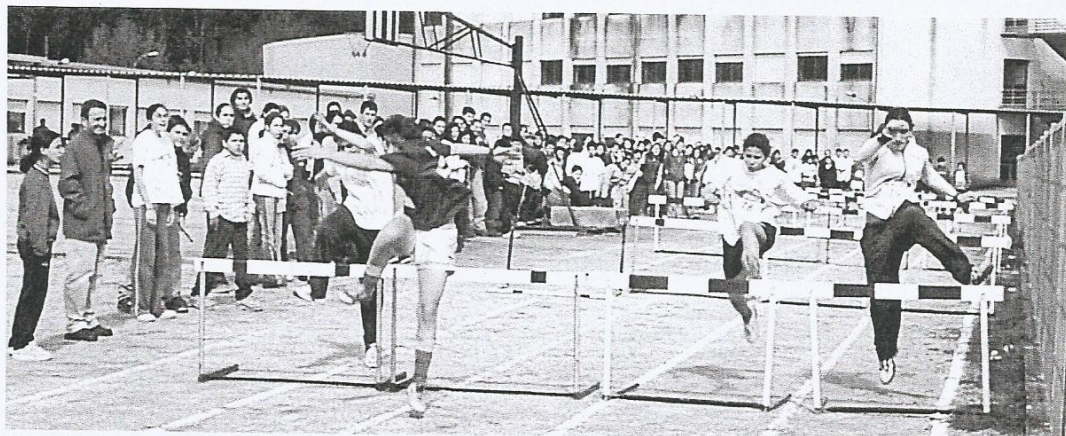
Estamos en Ano Santo, e os alumnos de 3º, fixeron o Camiño de Santiago, 110 quilómetros en catro etapas durante os días 27 e 28 de febreiro e 5 e 6 de marzo. Por suposto gañamos o xubileo.

Coma todos os anos celebramos o Campionato de Atletismo "Semana Santa 04", parabéns a todos os medallistas e ós outros,... ¡o importante é participar!.

Durante o mes de maio, o 3 e 5, os nenos de segundo tiveron unha saída didáctica ó Corte Inglés de Vigo, onde realizaron actividades de fomento da lectura, e tamén actividades lúdicas ó aire libre no monte do Castro da cidade olívica.

E xa para rematar coas saídas programadas e organizadas, levamos aos alumnos de 4º a unhas xornadas de portas abertas no I.E.S. "Pedro Floriani" de Redondela o día 4 de maio, e uns días despois, o 7, foron algúns de 2º e 3º a outra xornada de portas abertas ó I.E.S. "Príncipe Felipe" de Pontevedra.

Así mesmo, celebramos datas importantes como o Día da Paz. Para a ocasión trouxemos, para que nos falase de África, un membro da asociación AIDA. Explicounos as vantaxes de vivir neste mundo rico e que moitas veces non as aproveitamos.

Participamos no concurso "Entre nós, en galego" no que o alumno Xoel Leirós obtivo o 3º premio provincial no apartado de relato curto co conto "Ventos de guerra".

Tamén se levou a cabo neste curso un programa de formación en centros co título de "O noso traballo na rede".

Este traballo servirá de base para a confección da páxina web do Instituto, que proximamente poderemos visitar todos.

Celebramos, gracias á colaboración da Asociación Cultural Sta. María do Viso e ós profesores do seu grupo folclórico "Terra Meiga" unha xornada dedicada ó folclore galego: coñecemos e tocamos instrumentos e, como non, demos os nosos primeiros pasos na arte do baile tradicional.

Fixemos unha saída, levando como guías a Roberto Gil e Gonzalo Amoedo, pola nosa vila, lembrando como era, quen e como se vivía nela.

Para rematar celebramos o Día das Letras Galegas. Organizáronse mostras do traxe e de instrumentos tradicionais, recitado de fragmentos de obras literarias de autores homenaxeados nesta data de anos anteriores; representamos unha obra de teatro baseada nunha obra de Marcial

Valladares titulada “O lagarto e o cazador”, varias (e magníficas) interpretacións musicais; unha exposición sobre o lixo, da vila de Redondela baixo o título “Redondela: tempos idos, personaxes esquecidos” e, como non, a entrega de premios ós que participaron nos distintos concursos organizados.

PasAtEmpOs mAtEmÁtIcOs

Nunha clase hai 99 rapazas e un rapaz. ¿cantas rapazas deben saír da aula para que a porcentaxe de rapazas sexa do 98 %?

Un de medidas

¿Como medirías 15 minutos con 2 reloxos de area, un de 7 minutos e outro de 11 minutos?

Outro máis de medidas

¿Cómo medirías 4 litros de auga, ó lado dunha fonte, con soamente 2 garrafas, unha de 5 litros e outra de 3 litros?.

¿Que tal andamos de Xeografía ?

Substitúe cada letra por unha cifra, para que se verifique :

$$\begin{array}{r} + \quad \text{V I G O} \\ \quad \text{L U G O} \\ \hline \text{V E R Í N} \end{array}$$

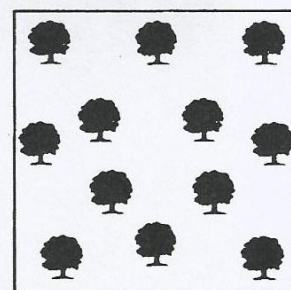
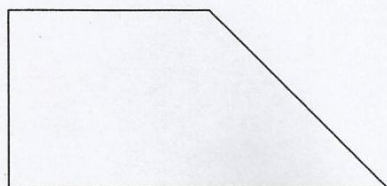
..... ¿ e de inglés ? $(\text{HE})^2 = \text{SHE}$

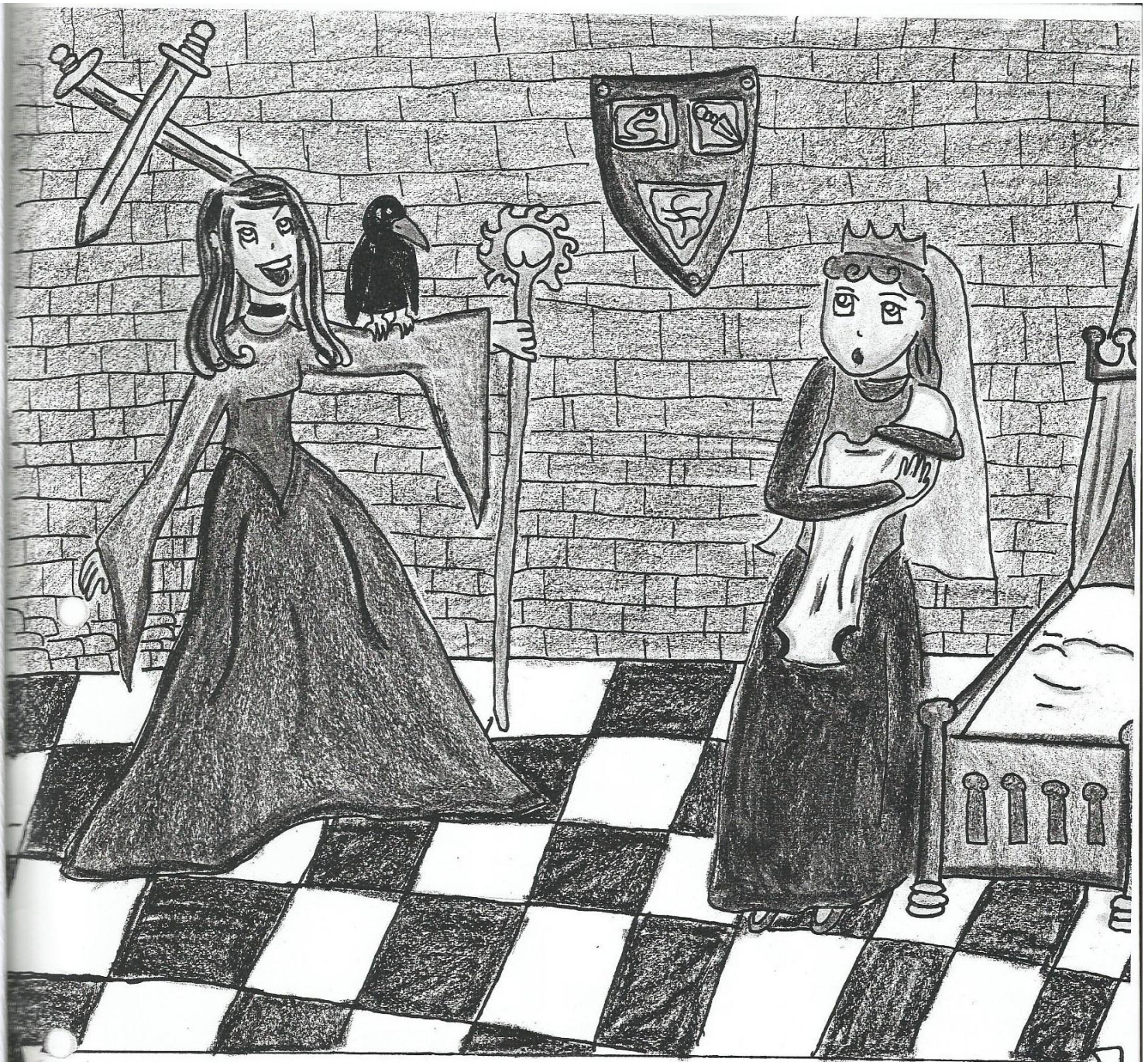
..... ¿ e de inglés e matemáticas?

$$\begin{array}{r} - \quad \text{S E V E N} \\ \quad \text{N I N E} \\ \hline \text{E I G H T} \end{array}$$

Divide e vencerás

- Divide a figura en 4 partes de igual forma e tamaño, e co mesmo número de árbores
- Outra división. Divide a seguinte figura en 4 partes de igual forma e superficie.

Il était une fois une princesse qui habitait dans un palais. Dans son baptême toutes les fées sont venues sauf une très méchante, qui n'avait pas été invitée. Elle se fâche et elle jure un sortilège sur la princesse, elle dit :

- Quand la princesse fera seize ans elle va se piquer avec une aiguille et elle va mourir.

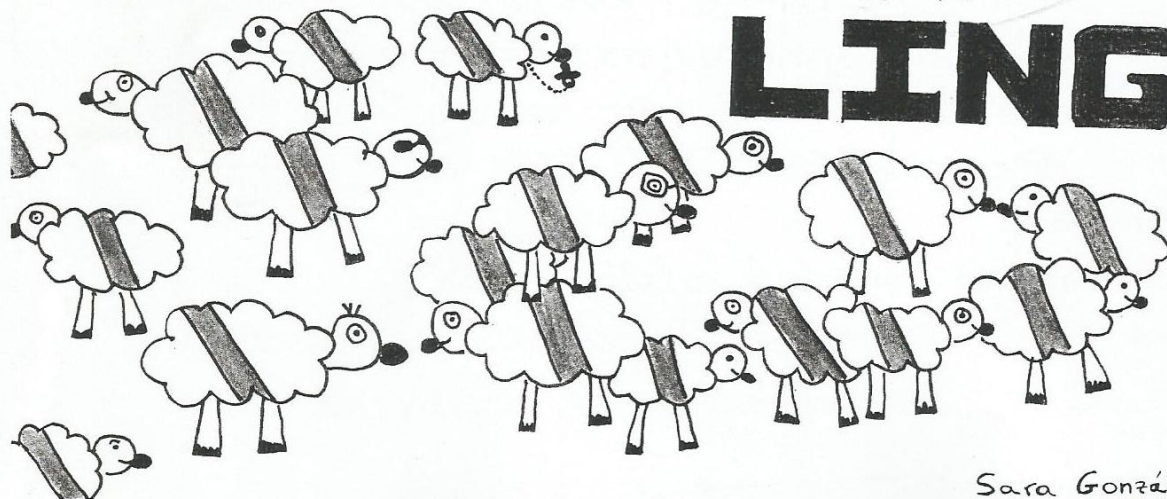
Mais une fée change le sortilège et dit :

- Tu vas te piquer mais tu ne mouriras pas. Tu dormiras jusqu'à ce qu'un prince te réveillera avec un baiser.

**NON
SEXAS
COMO OS
DEMAIS**

**DIFERÉNCIATE
POLA
TÚA
LINGUA**

Sara González Rivera